

Fare, men selv om man vil tage denne Bestemmelse, der efter min Mening er ganske uforløbende, saa er den dog redigeret paa en noget besynderlig Maade. — Lovforslaget § 7, som angaar dels Arbejdstiden, dels Søndagsarbejdet, har faaet en anden Affattelse, end den havde i det af Landstinget vedtagne Forslag og efter Regeringens Forslag. Der henvises man til Reglerne i Loven af 23de Mai 1873 om unge Menneskers Arbejde i Fabrikker, og for Helligdagens Bestemmelse bestemtes, at der i Reglen skulde gives Lærlingen Frihed og Afgang til at besøge Gudstjenesten. Dernæst træffer § 7 Bestemmelse om Natarbejde. Jeg skal ikke udtale mig bestemt om Bestemmelserne, som de her ere redigerede, men jeg vil dog sige, at jeg maa stadig holde for, at de Bestemmelser, der fandtes paa det oprindelige Lovforslag, vare nok saa heldige . . .

Førmanden: Jeg tror ikke, det er muligt for den ærede Minister at blive hørt, naar de Herrer samtale saa høit indhørdes.

Indenrigsministeren (Singerslev): I § 9 er der kommet en Bestemmelse ind, som vi ikke hidtil have haft, nemlig at Mesteren i Læretiden enten personlig eller ved Hjælp af en anden fagmæssig uddannet Mand i Læretiden efterhaanden bør lære Lærlingen det Fag, i hvilket han er antagen. Det Mee, der er tilføjet, er, at Uddannelsen kan ske ved en anden fagmæssig uddannet Mand. Jeg tror, at det maa kaldes en Forbedring, thi det ses jo let, at der er Fag, i hvilke man vel kan antage Lærlinge, men hvor man dog vanskeligt vil kunne forlange, at Principalen selv skal forestaa denne fagmæssige Uddannelse, saaledes f. Ex. i Bogtrykkerhaandværket; der vil det meget let stille sig saaledes, at det ikke er Gieren, men Faktoren eller andre Medhjælpere, der maa komme til at forestaa den egentlige Uddannelse. — De Bestemmelser, der ere komne ind i § 13, skal jeg forbigaa; Opregningen er saa uinteressante, og det bliver meget en Smagssag, hvad man skal nævne, kun skal jeg bemærke, at der under § 13 Nr. 4 er bestemt en vis Tidsfrist, inden hvilken Mesteren skal gjøre sin Ret gjældende overfor Lærlingen, som uberettiget har forladt Læren. Det kan jeg ikke se, at der er noget at indvende mod. — I § 15 er der sket en Forandring, som kan siges at have noget større Betydning. Der stod nemlig før under Nr. 4, at, for at Kontrakten kunde hæves, maatte den fortsatte Uddannelse bevislig medføre Fare for Lærlingens Liv

eller Helbred. Nu bliver derimod Lægens Skjøn afgjørende. Det er en Forandring, som jeg for mit Bedkommende ikke kan modsætte mig, da det netop synes at være det, man i det paagjældende Tilfælde egentlig maa forlange. — § 16 har faaet en helt ny Affattelse, som jeg uægtelig er noget betænkelig ved. Den gik i Regeringsforslaget ud paa, at naar der senere oplyses særlige Forhold, kunde Kontrakten hæves. Nu er man derimod gaaet over til det almindelige Privatretlige, at Kontrakten kan hæves mod Erstatning, skjøndt dog de Regler, der gjælde i andre Forhold, ikke med Føje kunne gjøres gjældende i dette Forhold, hvilket jo kan ses af tidligere Paragrafer. Thi det er et personligt Forhold, der her er Tale om, og blandt Andet har Mesteren Ret til at faae Lærlingen ført tilbage under visse Forhold, naar han er løbet bort; det synes mig derfor mindre heldigt at sætte en saadan almindelig Bestemmelse ind i § 16. I alt Fald maa jeg foretrække Regeringsforslagets Bestemmelse, jeg tror, den er bedre overbeiet. — Endelig er der en Hovedforandring af indgribende Betydning, idet der i § 17 er optaget en Bestemmelse om Voldgift, hvad der jo ogsaa faar Betydning for andre Paragrafer i Lovforslaget. Regeringen og Landstinget holdt paa, at Afgjørelsen i disse Forhold skulde tilkomme Øvrigheden. Spørgsmaalet, om man skulde gaa til Voldgifts-Afgjørelse, var, tror jeg, Gjenstand for en temmelig omfattende Behandling og Overveielse, men man fandt ikke at kunne gaa ind derpaa. Smidletid skal jeg erkjende, at det, man her har foreslaaet, er meget simpelt, og det forekommer mig ogsaa ret naturligt. Jeg har derfor, om jeg end ikke har knyttet mig bestemt dertil, saa dog kunnet udtale, at jeg, saaledes som man har foreslaaet Forholdet ordnet her, ikke vilde have nogen Betænkelighed ved Bestemmelsen, hvis den forøvrigt ogsaa kunde vinde dette Things Tilslutning. Bestemmelsen gaar ganske simpelt ud paa, at Afgjørelsen skal træffes ikke af Øvrigheden alene, men af denne med to af Parterne valgte Mænd, idet hver af Parterne vælger en Voldgiftsmand, medens vedkommende Øvrighed eller Magistratsperson bliver Formand i Udvalget. Jeg har som sagt ikke troet, at der var nogen Fare ved denne Bestemmelse. Jeg skal henstille denne og forskellige andre Bestemmelser til det høie Things nærmere Overveielse. — Lovforslaget er saaledes vedtaget med adskillige Ændringer i det andet Thing, men i Hovedsagen maa det dog siges at bygge paa væsentlig samme Grundlag, som da det kom fra Regeringen. Den af mig omtalte Be-